

Arrest

nr. 193 912 van 19 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: De X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 mei 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 mei 2017.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juni 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 augustus 2017.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. HOUGARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 mei 2017 tot weigering van verblijf van

meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 mei 2017.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij voert in een eerste middel gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Ze meent tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 40ter van de vreemdelingenwet evenals artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt gewezen op het bepaalde in artikel 40ter en de gemachtigde geeft aan dat ter staving van de bestaansmiddelen van de Belg volgende documenten werden voorgelegd: “Attest van het ACV Dienstencentrum Hoboken van betalingen werkloosheidsuitkering (van 1/20145 tot 2/2016)”, “Loonbrief van tewerkstelling bij (...) augustus, september, oktober 2016 als bruggepensioneerde. (staat niet vermeld in Dolsis)” en “Rekeninguittreksels met vermelding van betaling van ACV Provincie Antwerpen voor september, oktober, november 2016”. De gemachtigde oordeelt dat uit het geheel van bovenstaande documenten ertoe kan besloten worden dat de Belgische referentiepersoon heden werkloosheidsuitkering geniet en actief werkzoekende is waardoor de werkloosheidsuitkering overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet wel degelijk in aanmerking kan worden genomen. In de bestreden beslissing wordt verder gesteld dat de bestaansmiddelen die betrokkene uit dit inkomen weet te verwerven echter gemiddeld onder de 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast liggen. De beschikbare bestaansmiddelen zijn volgens de gemachtigde dan ook ontoereikend overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt vervolgens gesteld dat in een dergelijk geval de behoeftenanalyse dient te worden gemaakt overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De gemachtigde oordeelt dat overwegende “dat huur van de woning reeds €500 + €20 onkosten bedraagt, en de armoederisicogrens in België voor twee personen op 1500 € wordt geschat”, “120% van het leefloon echt wel het minimum” is “wat dit koppel ter beschikking hoort te hebben alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan”.

De verzoekende partij stelt dat het gemiddeld maandelijks beschikbaar inkomen wel degelijk slechts 1282,72 euro betrof voor het jaar 2016 maar geeft aan dat het inkomen voortaan wel hoger ligt dan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, gezien dat er thans sprake is van 1432,26 euro. Ze wijst in dit verband onder meer op de stukken voor het jaar 2017 die ze heeft toegevoegd aan haar verzoekschrift.

De Raad merkt in de eerste plaats op dat de verzoekende partij lijkt te bevestigen dat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon op basis van de stukken die werden voorgelegd met betrekking tot het jaar 2016 ontoereikend zijn. Zij steunt haar betoog op het gegeven dat de Belgische referentiepersoon thans voor het jaar 2017 wel over toereikende bestaansmiddelen beschikt en wijst op de recentere stukken die zij bij haar verzoekschrift toevoegt. De Raad stelt echter vast dat deze stukken met betrekking tot het jaar 2017 slechts voor het eerst in het kader van voorliggend beroep werden voorgelegd en aldus niet ter kennis werden gebracht aan de gemachtigde vóór het nemen van de bestreden beslissing. Gelet op het gegeven dat de Raad de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen, kan de gemachtigde niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met deze nieuwe stukken. Bijkomend wijst de Raad erop dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om de thans voorgelegde stukken in de

plaats van het bestuur te beoordelen. Bovendien wijst de Raad erop dat het aan de verzoekende partij toekomt om haar aanvraag tijdig te actualiseren.

De verzoekende partij gaat overigens geenszins in op het motief aangaande de behoeftanalyse zodoende dat ze hier geen afbreuk aan kan doen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerdelijke feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zou steunen op deugdelijke motieven en geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij maakt geen manifeste appreciatiefout aannemelijk.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel lijkt ongegrond.

De verzoekende partij voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Ze betoogt dat er sprake is van een inmenging in haar vooraf bestaande privé- en gezinsleven en stelt dat niets in de motivering van de bestreden beslissing erop wijst dat de gemachtigde is overgegaan tot de vereiste belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat, opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, het aan de verzoekende partij toekomt het bestaan van een beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Wat betreft het aangevoerde gezinsleven kan niet worden betwist dat dit onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt.

Volgens het EHRM moet er in het geval van een eerste toelating onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Verder dient erop gewezen te worden dat, teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, in de eerste plaats moet worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij er volledig aan voorbijgaat dat in de bestreden beslissing bij het motief aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijk wordt gesteld dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in overweging wordt genomen waarbij aangaande het gezins- en familieleven wordt gesteld dat het bevel het logisch gevolg is van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden en dat indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, een bevel het enige alternatief is. De gemachtigde stelt in dit verband dat betrokkene en zijn partner een andere manier zullen moeten vinden voor zover zij de relatie wensen verder te zetten om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven. Gelet op deze motivering kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden als zou er geen rekening zijn gehouden met haar gezinsleven. De verzoekende partij gaat bovendien geenszins in op deze concrete motivering en toont aldus niet aan waarom deze motivering niet zou volstaan of kennelijk onredelijk zou zijn.

Met haar voornamelijk theoretisch betoog toont de verzoekende partij overigens niet aan dat er hinderpalen bestaan die haar verhinderen haar gezins- en familieleven elders verder te zetten. De verzoekende partij toont niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben of verderzetten en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Dienvolgens kan bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofdte van de staat een positieve verplichting bestaat om het recht op gezinsleven van de verzoekende partij te handhaven. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 van het EVRM evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en

Hoogkamer/Nederland, § 39). De verzoekende partij maakt met haar betoog aldus niet aannemelijk dat artikel 8 van het EVRM werd geschonden.

Evenmin maakt de verzoekende partij met haar betoog verwijzend naar het privéleven, een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie.

De Raad benadrukt dat wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM met betrekking tot haar privéleven aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen. Er dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij geenszins uiteenzet waaruit haar privéleven zou bestaan en op welke manier de bestreden beslissing een schending van het privéleven in de zin van voormeld artikel 8 zou uitmaken. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De middelen lijken ongegrond."

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 23 augustus 2017 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 26 september 2017, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 14 augustus 2017 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: "VzP volhardt in de middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift. VwP sluit zich aan bij de beschikking."

2.4 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat de verzoekende partij door louter te volharden in de middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 14 augustus 2017 werd aangegeven.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 14 augustus 2017 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de middelen ongegrond zijn.

2.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU